

Het is van belang dat in kwetsbare wijken in Maastricht aandacht wordt besteed aan de leefbaarheid, omdat deze anders snel in verval raken waardoor wijken in een neerwaartse spiraal terecht komen en zullen verpauperen.

Veel wijken hebben destijds de stempel 'achterstandswijk' gekregen. Hierdoor kregen ze meer aandacht en kwamen deze wijken langzaam in een lift. Door deze wet zou dit geheel teniet gedaan worden en zou al het werk, geld, tijd en energie voor niks zijn geweest.

De wijken zullen achteruit gaan, sociale controle, orde en moraal zullen verminderen of zelfs verdwijnen, terwijl criminaliteit en (drugs)overlast juist toe zullen nemen.

De aanwezigheid van de wooncorporatie in de wijk geeft de mensen een gevoel van zekerheid en vertrouwen, maar dwingt ook een bepaalde mate van respect en verantwoordelijkheid af bij de bewoners.

De vertrouwde gezichten in de wijk (van professionals) en de vaste plek in de wijk waar mensen terecht kunnen met vragen en problemen op het gebied van leefbaarheid, zorg en welzijn e.d. maakt dat mensen eerder geneigd zijn hier gebruik van te maken en zo problemen sneller of zelfs preventief aangepakt kunnen worden.

De overheid zou juist moeten investeren in kleinschalige (wijk)teams met vaste werknemers en vrijwilligers. Een vast wijkagent, vaste wijkverpleegkundige, vaste woonconsulent, vaste wijkbeheerder e.d. die ook zichtbaar aanwezig zijn in de wijk. Dit in combinatie met vrijwilligers, die actief zijn in de wijk, zorgt voor meer sociale controle en contact tussen bewoners.

Er zou meer teruggegaan moeten worden naar het 'dorpsgevoel' met lokale winkels, vaste gezichten in de wijk (sociaal team) en kleinschaligere aanpak op alle vlakken.